

KIRJE V. I. LENINILLE ETELÄRINTAMALTA ⁷⁸

Toveri Lenin!

Pari kuukautta sitten Ylipäällikkö ei periaatteellisesti vastustanut pääiskua, joka annettaisiin Donetsin kaivosalueen kautta lännestä itään. Kun hän ei kuitenkaan sitten suostunut tällaiseen iskuun, niin hän teki sen viittaamalla siihen „perintöön“, mikä oli saatu eteläisten sotajoukkojen kesällisen perääntymisen tuloksena, s.o. joukkojen itsestään tapahtuneeseen ryhmytykseen nykyisen Kaakkoisrintaman lohkolle, jonka (ryhmytyksen) uudelleenjärjestäminen johtaisi suureen ajanhukkaan Denikinin eduksi. Vain siksi olin vastustamatta iskun virallisesti hyväksyttävä suuntaa. Mutta nyt on tilanne ja siihen liittyvä voimien ryhmitys muuttunut perusteellisesti: VIII armeija (entisen Etelärintaman perusarmeija) on siirtynyt Etelärintaman lohkolle ja sen rintama on Donetsin kaivosalueen suuntaan; Budjonnyin ratsuväkiarmeijakunta (toinen perusvoima) on myöskin siirtynyt Etelärintaman lohkolle; on tullut lisää uusi voima — latvialainen divisioona, joka kuukauden kuluttua, täydennettyään itsensä, on jälleen hirmuvoima Denikiniä vastaan.

Näette, että vanhaa ryhmitystä („perintöä“) ei enää ole. Mikä sitten pakottaa Ylipäällikköä (Päämajaa) pitämään kiinni vanhasta suunnitelmasta? Nähtävästi vain pelkkä itsepäisyys, tai jos haluatte — ryhmäkuntalaisuus, mitä tylsin ja Tasavallalle mitä vaarallisin ryhmäkuntalaisuus, jota Ylipäällikössä pitää yllä „strategian“ kukko Gusev. Äskettäin Ylipäällikkö antoi Shorinille toimintaohjeen hyökkäyksestä Tsaritsynin lohkolta Novorossiiskin suuntaan Donin arojen halki linjalla, jota meidän ilmailijoittemme on ehkä helppokin lentää, mutta joka on aivan mahdoton jalkaväkemme ja tykistöemme kuljettavaksi. Todistelemattakin on selvää, että tuo mieletön (suunniteltu) sotaretki meille vihamielisessä ympäristössä ja ehdottoman tietttömyyden oloissa uhkaa meitä täydellisellä häviöllä. Ei ole vaikea ymmärtää, että tuo retki kasakkakyliin, kuten äskeinen kokemus osoitti, voi vain liittää kasakat meitä vastaan Denikinin ympärille kasakkakyliensä puolustamiseksi, voi vain vetää Denikinin esiin Donin pelastajana, voi vain luoda Denikinille kasakka-armeijan, siis voi vain voimistaa Denikiniä.

Juuri siksi on nyt heti, aikaa hukkaamatta, vaihdettava käytännön jo kumoama vanha suunnitelma ja otettava sen tilalle suunnitelma, jonka mukaan pääisku annetaan Voronezhin seuduilta Harkovin ja Donetsin kaivosalueen kautta Rostoviin. Ensinnäkin siellä meillä ei tule olemaan vihamielinen, vaan päinvastoin meille myötätuntoinen ympäristö, mikä helpottaa etenemistämme. Toiseksi, me saamme mitä tärkeimmän (Donetsin) rautatieverkon ja Denikinin armeijaa ruokkivan päävaltimon, Voronezhin — Rosto-

vin radan (ilman tätä rataa kasakkasotajoukot jäävät talveksi huollotta, sillä Don-joki, jota myöten tapahtuu Donin armeijan huoltaminen, jäätyy, ja Itä-Donetsin rata Lihaja — Tsaritsyn katkaistaan). Kolmanneksi, tällä etenemisellä me halkaisemme Denikinin armeijan kahteen osaan, joista vapaaehtoisin armeijan jätämme Mahnon kaluttavaksi ja kasakka-armeijat saatamme niiden selustaan kiertämisen uhan alaiseksi. Neljänneksi, me saamme mahdollisuuden riitaannuttaa kasakat Denikinin kanssa, joka (Denikin) meidän menestyksellisen etenemisemme tapauksessa yrittää siirtää kasakkajoukot länteen, mihin suurin osa kasakoista ei suostu, tietenkään jos me siihen mennessä asetamme kasakoille kysymyksen rauhasta, rauhasta käytävistä neuvotteluista j.n.e. Viidenneksi, me saamme hiiltä, mutta Denikin jää hiilettä.

Tämän suunnitelman hyväksymisessä ei saa viivytellä, sillä Ylipäällikön antama rykmenttien siirtämisen ja jaoittelemisen suunnitelma uhkaa tehdä tyhjiksi meidän viimeaikaiset voittomme Etelärintamalla. Minä en edes puhukaan siitä, että Keskuskomitean ja hallituksen viime päätöksen — „Kaikki Etelärintaman hyväksi“ — Päämaja jättää huomiotta ja on sen jo tosiasiallisesti kumonnut.

Lyhyesti sanoen: vanhaa, elämän jo kumoamaa suunnitelmaa ei pidä missään tapauksessa herättää henkiin, — se olisi vaarallista Tasavallalle, se helpoitaisi varmasti Denikinin asemaa. Se täytyy vaihtaa toiseen suunnitelmaan. Tilanne ja olosuhteet eivät ole vain kypsyneet sitä varten, vaan vieläpä käskävästi sanelevat sellaisen vaihtamisen välttämättö-

myyden. Silloin rykmenttien jaoittelemisenkin alkaa tapahtua uudella tavalla.

Ilman sitä minun työni Etelärintamalla käy mieltömäksi, rikolliseksi ja tarpeettomaksi, mikä antaa minulle oikeuden poistua tai oikeammin sanoen velvoittaa minut poistumaan minne hyvänsä, vaikka hiiteen, mutta ei jäämään Etelärintamalle.

Teidän *Stalin*

Serpuhov,
lokakuun 15 pnä 1919

*Ensi kerran julkaistu
„Pravda“ lehdessä № 301,
joulukuun 21 pnä 1929*